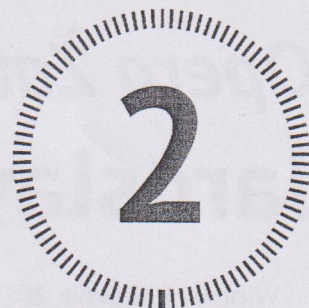

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXXVI. KRAJSKÁ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH
SOUBORŮ S VÝBĚREM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ
BŘEZEN 2012

Na divadle mám rád komplexní zážitek

Divadlo Opera Žatec není v Rakovníku nováčkem. Naposledy tu uvedlo inscenaci Mlhavé vyhlídky podle hry Normana Robinse Hrobka s vyhlídkou. Na letošní ročník přivezli žatečtí svou první autorskou hru Požírači leknínů, jejímž autorem a režisérem je Jaroslav Wagner.

Zaměřuje se váš soubor na určitý typ her?

Ještě pod starým jménem jsme se soustředili spíše na komedie, teď jako Opera bych chtěl, abychom dělali věci nejednoznačné. Ani deprese, ani komedie, spíš něco, co balancuje na hraně.

Požírači leknínů jsou Vaše první autorská hra. Co Vás vedlo k jejímu napsání?

Nemohl jsem najít hru, která by se mi líbila. Pár scénářů jsem přečetl a vždycky jsem zjistil, že to není to, co bych chtěl. Rozhodl jsem se tedy, že to risknu. A že to byl velký risk... Nejvíce mi chyběla právě ta vyváženost i moderní téma. Sháněl jsem například sci-fi hru, nepodařilo se. Počítačovými

hrami se navíc zabývám aktivně, nejen jako hráč, ale i jako tvůrce. Lákalo mě skloubit hru a divadlo. Když může být sklouben film a hra, knížka a hra, proč nezkusit divadlo.

Píšete, že jste chtěli hrou přilákat mladé diváky. Daří se vám to?

Přilákat zatím ne, ale reakce od mladého publika jsou obvykle vyloženě pozitivní. Lépe tomu rozumějí, jsou schopni se o hře bavit. Příběh o počítačové hře jim řekne víc, než dejme tomu Čechov.

Jak vám mladí reagují na téma minulého režimu?

Na to nereagují tolik mladí jako spíš staří. Některí si myslí, že to bude

jenom o něm. Dokonce už nám jedna paní odešla z představení se slovy, že na další hru o komunistech koukat nebude... Mně se líbí, že se ke komunismu nestavíme ani tak, ani tak. Nesoudíme, jaký byl. Udělali jsme z něj hru. Mladí už nevidí to, co s ním bylo spojeno, ale chápou ho jen jako tu hru. Nikdo se nepozastavuje nad tím, že ve hře z druhé světové

války hraje za nacisty. Proč by si tedy lámal hlavu s tím, že hraje hru o komunismu. Je to prostě hra.

Použili jste různorodé technické efekty, to kvůli tématu?

Některé technické prvky byly využity kvůli filmovějším střihům, ale drtivou většinou jsem po nich sáhnul proto, aby to zajímavě vypadalo. Mám rád, když má divadlo nejen téma, ale je i na co se dívat, co poslouchat a vzniká komplexní zážitek. Zároveň se to netlouklo s tématem.

Jak fungovala dramaturgie textu? Měl jste nějakou pomoc?

Samozřejmě. Nejsem samolibý natolik, abych si myslel, že jak to napíšu, tak to bude. Počítal jsem s tím, že si poslechnu názory lidí, zvažoval jsem je a u některých jsem uznal, že mají pravdu a přizpůsobil jsem se. Herci měli spoustu podnětů k úpravám v textu a já jsem byl pro. Vyhovovalo mi, že si text líp napasují na postavu.

Co byste chtěli, aby si divák z vašeho představení odnesl?

Témat je v inscenaci víc. Pokud se v představení divák orientuje, může si odnést minimálně zajímavý pocit, ale také otázku, proč se lidé chovají jinak, když jsou anonymní. Když člověk nejde s vlastní kůží na trh, odhaluje daleko víc své temné stránky. Stejně tak proč lidem přijde lákavější sedět celý den u hry, než žít naplno svůj vlastní život. Ale nechci aby tohle sdělení vyznělo pateticky. Pokud si tam divák tato témata najde, může se nad nimi alespoň zamyslet...

Vladimír Valeš a Martin Štross ve včerejším úvodním představení Požírači leknínů.

Jaroslav Wagner: Požírači leknínů

Wintrův Rakovník 2012 zahájil žatecký soubor Opera inscenací hry svého režiséra Jaroslava Wagnera Požírači leknínů. Autorův dramatický debut je bezesporu počinem chvályhodným, a to zejména pro zvolený námět a aktuální téma, pokládající otázky, dotýkající se duality reálného a virtuálního světa. Zobrazovaný reálný svět postav hry je přitom stejně neutěšený, jako svět virtuální, do nějž se hrdinové příběhu utíkají. Wagnerova textová předloha je více než košatá, jakoby chtěla postihnout co nejširší paletu lidských typů a co nejvíce aspektů jejich bytí, aby nakonec přitakala snaze po hledání opravdového života. Předloha již sama o sobě rozvíjí paralelně dvě hlavní příběhové linie (současně i další podružné), aniž by jednu akcentovala jako hlavní. Hra začíná rozhovorem novinářky Vandy s Markétou. Pozornost k Markétiným životním osudům a jejímu fungování ve virtuální hře ve Světě pod hvězdou však vzápětí vystřídá příběh spisovatele Hynka, který hledá ve virtuální realitě inspiraci pro svůj nový román. Při hledání záporného hrdiny se potká s Markétou, která se nápadně podobá postavě z jeho před lety napsané knihy. Jeho původní usilování dozná proměny a jeho veškeré snažení i činy jsou poté vedeny cíleně k setkání se s Markétou. J. Wagner

jako autor tak nastoluje několik motivických linií, které jsou zmnožovány dalšími postavami hry. Textová předloha navíc mnohé vysloví v dialogích, aby totéž znovu zobrazila v následných scénách.

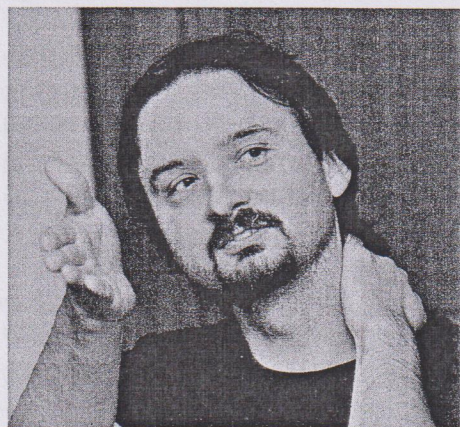
J. Wagner jako režisér však neakcentuje ani v inscenaci jednu z příběhových linií jako hlavní. Vše je jakoby stejně důležité. Režisér neopraví autora, a tak i v inscenaci onen handicap textové předlohy, pramenící z toho, že postavy na sebe vše poví a pak to znovu předvedou v jiné situaci, zůstává. Tím se mj. ztrácí tajemství, které si s sebou jednotlivé postavy hry nesou, odtud pak dochází k oslabení míry napětí a také potřebného tempa, jaké by si inscenace zaslouhovala. Temporytmu inscenace by bezpochyby prospělo i důslednější budování dramatických situací, které by vpravdě vrcholily a střihově se proluly. S tím souvisí i potřeba vynalézavějšího řešení scény, aby nebylo nutné představovat mobiliář a ke střihovému (jakoby filmovému) způsobu scénování mohlo dojít. Dílem je tento požadavek dobře zprostředkovan průsvitným prospektem, umožňujícím formou stínohry sdělovat potřebná fakta a situace hry. Nutno pochválit kostýmní složku inscenace.

Z hereckých kreací je třeba vydvihnout Václava Rampase v roli

Karla Smetany/Přikryla. Jeho schopnost vytvořit zjednodušený, ale velice přesný typ je, zdá se, jednou z možností, kudy by se v herecké práci, konkrétně ve scénách, kdy se postavy ocitají ve virtuální realitě, mohla inscenace ubírat.

Požírači leknínů jsou rozhodně počinem úctyhodným, byť již v předloze zapeklým a v inscenaci nedokonaným.

Milan Strotzer

Autor Požíračů leknínů při rozborovém semináři...

PROGRAM:

Čtvrtek 15. března 2012

Tylovo divadlo 10.00 – 11.05 hodin
Daniela Fischerová
HODINA MEZI PSEM A VLKEM
NoStraDivadlo Nové Strašecí

Seminář: 12.30–13.30

Tylovo divadlo 19.00–21.00 hodin
Anton Pavlovič Čechov
ALBUM A. P. ČECHOVA
Slánská Scéna Slaný

Seminář: 22.00–23.00

